

15 Δεκεμβρίου 2016

Αθλητικός νόμος: ποιες αρχές πρέπει να προστατευθούν; (Μίλτος Λαζαρίδης, παλαίμαχος διεθνής καλαθοσφαιριστής)

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο αθλητικός χώρος. είναι εξ ορισμού αταξικός και συγχρόνως αριστοκρατικός (με την έννοια της αριστείας και όχι της καταγωγής) όπου ο καθένας μετέχει με βάση τις ικανότητες του.

Το περιεχόμενο σύστημα αξιολόγησης, βασίζεται σε αντικειμενικά και μη αμφισβητήσιμα κριτήρια (χρονόμετρο, μεζούρα, σκορ κλπ.).

Οι ίδιες αρχές θα πρέπει να διέπουν και την διοίκηση του αθλητισμού, με κριτήριο πάντα το αποτέλεσμα που μπορεί να επιτευχθεί μέσα από την γνώση του χώρου και την βέλτιστη χρήση των διαθέσιμων πόρων.

Η γνώση του χώρου, δεν είναι αντικείμενο πλειοδοσίας και οικονομικής επιφάνειας, που αφορά μια ελίτ οικονομικών παραγόντων.

Όπως έχει αποδειχθεί, χωρίς την λαϊκή συμμετοχή και στήριξη, κάθε εγχείρημα είναι καταδικασμένο σε παταγώδη αποτυχία.

Βασική μέριμνα συνεπώς, ενός αθλητικού νόμου είναι η πριμοδότηση της λαϊκής συμμετοχής, είτε ως δημιουργού είτε στον ρόλο του κοινωνικού ελέγχου.

Στόχος είναι η νίκη και όχι η παραγωγή θεάματος, που είναι επιθυμητή αλλά όχι το ζητούμενο.

Θα πρέπει να διευκρινιστεί, ότι δεν εννοείται η νίκη πάση θυσία, όπως κατά καιρούς εμφανίζονται στο προσκήνιο χαρακτήρες, που “δεν ανέχονται την ήττα”, σαν υστερικά κακομαθημένα παιδιά, αποθεωνόμενοι μάλιστα από τα ΜΜΕ ως πρότυπα.

Η προσπάθεια για την επιτυχία δεν είναι ευθύγραμμη αλλά ημιτονοειδής (επιτυχία – αποτυχία) και άενη, χωρίς ημερομηνία λήξης. Κατά συνέπεια τα κριτήρια αξιολόγησης οφείλουν να είναι αντικειμενικά ώστε να μπορεί να εκτιμηθεί με ακρίβεια η φάση στην οποία βρισκόμαστε για να γίνουν οι απαραίτητες διορθωτικές κινήσεις ή να επιβεβαιωθεί η πολιτική που ακολουθείται.

Απαραίτητο λοιπόν συστατικό της επιτυχίας, είναι η εδραίωση της αθλητικής ηθικής και σκέψης (οριζόμενης ως αναμενόμενης συμπεριφοράς), που θα επιτρέψει την αναγνώριση της προσφοράς, του οποιουδήποτε στον χώρο και της επιτυχίας του ή αποτυχίας του, άσχετα από την ένταξη του (παραταξιακή, κομματική κλπ.) και θα διευκολύνει την επιλογή του καταλληλότερου να ηγηθεί για την υλοποίηση των στόχων, χωρίς αποκλεισμούς.

Κάτω από αυτήν την οπτική αναγνωρίζεται, από μεγάλη μερίδα του αθλητικού κόσμου, ως σημαντική η νομοθετική προσπάθεια του Παπαναστασίου που ήταν ο πρώτος αλλά και τελευταίος γενικός γραμματέας αθλητισμού που νομοθέτησε με αθλητική έγνοια το 1974

Η παραπάνω αναγνώριση, αποσυνδέει την εκτίμηση ενός έργου από τις κομματικές καταβολές και αφήνει μία χαραμάδα αισιοδοξίας για την δυνατότητα συνεννόησης ανθρώπων που έχουν κοινό τόπο τον αθλητισμό, άσχετα με το τι ψηφίζουν.

Δυστυχώς όμως τους αθλητικούς νόμους δεν τους γράφουν οι άνθρωποι του αθλητισμού αλλά συγκεκριμένα συμφέροντα, που απορρίπτουν τις παραπάνω

διαπιστώσεις ως ρομαντικές, προτάσσοντας την άποψη ότι ο αθλητισμός είναι θέαμα και αντικείμενο τεχνοκρατών που θα λύσουν και το πρόβλημα της χρηματοδότησης δια μέσου της ιδιωτικοποίησης του αθλητισμού.

Το αποτέλεσμα της παταγώδους αποτυχίας της τεχνοκρατικής άποψης σε όλα τα επίπεδα, δείχνει να μην προβληματίζει την πολιτεία η οποία επαναλαμβάνει το ίδιο λάθος προσδοκώντας διαφορετικό αποτέλεσμα, προφανώς από κεκτημένη ταχύτητα .

Προτείνεται η αξιολόγηση των προτάσεων, να γίνεται με χρήση της κλίμακας σωστό - λάθος, αποτελεσματικό - μη αποτελεσματικό και όχι ρομαντικό - τεχνοκρατικό που μας έχει οδηγήσει στην απαξίωση του χώρου και την απομάκρυνση των φιλάθλων.

Παρατήρηση: Το παρόν άρθρο είναι το πρώτο μέρος κειμένου του Μίλτου Λαζαρίδη, παλαίμαχου διεθνή καλαθοσφαιριστή, που συντάχθηκε με αφορμή την ολοκλήρωση, στις 9/12/2016, της δημόσιας διαβούλευσης του σχεδίου νόμου «Περί ερασιτεχνικού και επαγγελματικού αθλητισμού».

Το πρώτο μέρος του κειμένου μπορείτε να το διαβάσετε [εδώ](#)